

Ter gelegenheid van de komst van het Vredeslicht naar Mechelen getuigde Erna in de kerken over de warme oase in de Mechelse binnenstad die het Koraalhuis is.

"In een klein straatje in het Groot-Begijnhof kan je een initiatief vinden van alle Mechelse parochies samen: het Koraalhuis. Kort samengevat is het Koraalhuis: een warme plek voor mensen.

Samen met mijn team van vrijwilligers mag ik daar ten dienste staan van onze gasten, en we doen dat met hart en ziel.

Wie aanbelt, heten we welkom, en proberen we warm te ontvangen. Iedereen is welkom! De vrouwen en mannen die bij ons binnen wandelen, vormen een bonte mix, met jonge en oude mensen, blank en gekleurd, alleenstaand of met een gezin, met of zonder papieren, gelovig, niet gelovig of anders-gelovig, mensen uit alle windstreken... Mensen, elk met een eigen verhaal, vaak gekwetst, soms van kleins af aan hun leven lang, of op de vlucht, eenzaam, ziek van stress en zorgen. Mensen die gewoonlijk niet gehoord worden, niet gezien, niet van tel zijn...

Op de één of andere manier zijn ze allemaal op zoek naar... licht. Daarom brandt er op de schouw in onze broodkamer altijd een kaarsje. Mensen zijn op zoek naar Licht. Licht en warmte. Letterlijk vaak, in deze donkere en koude dagen. Mensen komen zich letterlijk bij ons warmen, zoeken een plekje dicht bij de verwarming, soms vragen ze om een douche te mogen nemen, met warm water... We bieden hen koffie en thee aan, heerlijke, voedzame soep met brood, pudding of een koekje... Wie wil kan de computer gebruiken of bellen... Maar vooral: we luisteren... We luisteren naar hun verhaal, en proberen hulp te bieden waar mogelijk, of samen een weg te zoeken naar verbetering... Soms mogen we met mensen mee op weg gaan, met vallen en opstaan, met horten en stoten soms..., en worden we deelgenoot in hun vreugdes en hun verdriet...

Een moment van een vijftal weken geleden dat in mijn geheugen gegrift staat, speelde zich af in onze broodkamer, aan de tafel waar het brood ligt. Hassan, een man uit Palestina, stond aan de broodtafel, radeloos van verdriet. Zijn vrouw en zijn twee dochtertjes van 4 en 6 jaar zijn nog altijd in de Gazastrook, ze schuilen in een half verwoeste school... In het laatste videogesprek had zijn oudste dochtertje gesmeekt: 'Papa, papa, kom ons halen, de bommen maken zo'n lawaai, we zijn zo bang, kom ons toch halen'. Sindsdien had hij ze niet meer kunnen bereiken via wifi, alleen héél af en toe een telefoontje...

Of Sara, die mij zei: Erna, ik word gek, ik ga dood van schrik... Die nacht waren haar ouders en haar zus en haar broer gevlucht van het noorden van de Gazastrook naar het zuiden, zonder water, zonder voedsel, zonder geld, zonder iets... En ze kon ze per telefoon niet bereiken...

Of ik denk aan Louise, die helemaal overstuur in onze ontmoetingsruimte binnenkomt, op zoek naar iemand die met haar mee wil gaan naar de huisdokter. Ze geraakt er niet op haar eentje en ze vindt de woorden niet door de mist in haar hoofd...

Er gebeuren soms wondere dingen...

Hanna, een christen uit Syrië, een leraar Arabisch - zijn gezin is ginder nog, hij vermagert zienderogen van de stress over hun situatie - is in Mechelen beland met een diepe haat tegen de moslims in zijn land, die hem bedreigd hadden en meermaals proberen te ontvoeren... En

in onze ontmoetingsruimte mag ik getuige zijn van de vriendschap die groeit tussen hem en Emira, een Marokkaanse moslima zonder papieren... Zij verstaan elkaar, ze spreken samen Arabisch, ondertussen kent zij heel zijn gezin via whatsapp, en noemt hij haar beschermend 'mijn zus'...

Ik denk aan een andere Marokkaanse vrouw zonder papieren, aan de verwonderde en ongelovige blik in haar ogen toen ze hoorde dat ze bij ons wél Nederlandse les kan volgen. En hoe ze zwoegt en oefent, glundert als ze 'een kleine thee, alstublieft, met suiker' vraagt...

Er is die man, toen hij de eerste keer binnen kwam in het Koraalhuis, op een woensdagnamiddag, zei hij nogal bars tegen mij: 'Ik ben Stoute Stef' en verder geen woord... Maandenlang kwam hij alleen langs op woensdagnamiddag, en het enige wat hij sprak, was computertaal, tegen mijn vrijwilliger, want dat was een student ICT... En stilaan is Stef, die eigenlijk helemaal niet zo stout is, als mens opengebloeid... begon die zich meer en meer op zijn gemak te voelen, genoot van de rust in het Koraalhuis en van er gewoon te mogen zijn, en nu is hij één van onze grootste fans. Hij komt zoveel hij kan, en dan vertelt hij soms over zijn zorgen, en vaak over zijn computerplannen, terwijl hij hartstochtelijk kerstkaarten zit te knutselen...

Eerlijk gezegd, vaak kunnen we aan de situatie van de mensen weinig veranderen, vaak zelfs helemaal niks. Maar door er te zijn, door te luisteren naar mensen, door hen nabij te zijn voor zover we mogen... wordt het toch anders, voelt het minder donker...

Heel graag zal ik volgende dagen in het Koraalhuis aan alle mensen die binnenkomen ook een vredeslichtje meegeven naar huis. Een lichtje van vrede, van verbondenheid over alle grenzen heen. Een lichtje dat we in het Koraalhuis proberen vorm te geven in: welkom zijn, respect en met elkaar delen... Een lichtje dat vertelt over die levensnoodzakelijke verbondenheid tussen mensen, ook met jullie... Dank je wel!!

Erna, Coloma, 16/12/23"